

Danielin kirja – numero sataneljä】

Profeetallisen hallinnan paljastaminen: tutkivan ja toimeenpanevan tuomion ymmärtäminen viimeisinä päivinä

Jeff Pippenger

2024-02-29

Me asetamme voimaan sen profeetallisen säännön, jonka Juudan sukukunnan Leijona yksilöi työssään avatessaan Danielin kirjan yhdennentoista luvun kuusi viimeistä jaetta lopun aikana vuonna 1989, jolloin Neuvostoliitto pyyhkäistiin pois Ronald Reaganin ja Rooman paavin välisen salaisen liiton kautta. Olemme osoittaneet, että Rooman kolminkertaiset sovellutukset ja Babylonin lankeemus yksilöivät naisen ja pedon, jonka selässä hän istuu ja jonka yli hän hallitsee, Ilmestyskirjan seitsemännessätoista luvussa.

Lukujen seitsemäntoista ja kahdeksantoista kuvaus naisesta ja pedosta osoittaa sen etenevän tuomion, jonka Jumala tuo nykyajan Babylonin päälle, alkaen pian tulevasta sunnuntailaista ja jatkuen siihen asti, kunnes Miikael nousee ja ihmisten koetusaika päättyy. Tuo ajanjakso merkitsee Jumalan toimeenpanevan tuomion ensimmäistä osaa, joka toteutetaan Hänen armonsa sekoittuessa siihen. Mutta seitsemän viimeisen vitsauksen myötä Hänen tuomioihinsa ei enää sekoitu armoa. Nämä kaksi vaihetta on päätelty myös tutkivassa tuomiossa, joka alkoi 22. lokakuuta 1844. Tutkiva tuomio alkoi kuolleiden tutkimisella ja tuomitsemisella, ja 11. syyskuuta 2001 alkoi elävien tutkiva tuomio.

Elävien tuomio jakautuu niin ikään kahteen ajanjaksoon, joista ensimmäinen alkoi 11. syyskuuta 2001 niiden tutkinnalla ja tuomiolla, jotka ovat ehdokkaita olemaan sadan neljäkymmenen neljän tuhannen joukossa, sillä tuomio alkaa Jumalan huoneesta. Kuolleiden tutkiva tuomio toteutettiin ainoastaan niiden osalta, joiden nimet olivat jossakin elämänsä vaiheessa olleet merkittyinä elämän kirjaan. Niitä kuolleiden nimiä, jotka oli kirjoitettu ja rekisteröity, verrattiin sitten syntien kirjaan. Jos heillä oli tunnustamattomia syntejä, heidän nimensä poistettiin elämän kirjasta. Elävien tutkivaa tuomiota luonnehditaan alkavaksi Jumalan huoneesta, kun taas kuolleiden tutkivassa tuomiossa ei tarvittu mitään tällaista tarkennusta.

Elävien tutkivassa tuomiossa Jumalan Sana osoitti huolellisesti, että tuo tuomio sadanneljälätuhannella neljälätuhannella sinetöitävän aikana alkoi Jerusalemissa, joka on Jumalan seurakunta. Raamattu esittää tälle tosiasialle toisen suoran todistuksen.

Sillä aika on tullut, että tuomion tulee alkaa Jumalan huoneesta; ja jos se alkaa ensin meistä, mikä on oleva niiden loppu, jotka eivät ole kuuliaisia Jumalan evankeliumille? 1 Piet. 4:17.

Elävien tuomio alkaa Jerusalemissa, Jumalan huoneesta, ja on määrätty hetki, jolloin tuo tuomio alkaa. Elävien tuomio alkaa Jerusalemissa, kun kirjoittajan mustesarvi kulkee Jerusalemin läpi ja asettaa merkin niiden miesten ja naisten otsaan, jotka huokaavat ja valittavat niiden kauhistusten tähden, joita tehdään seurakunnassa ja myös maassa.

Se luokka, joka ei tottele evankeliumia, tunnistetaan Ilmestyskirjan seitsemännessä luvussa vastakohtana sadalle neljällekymmenelleneljälletuhannelle, missä Johannes siellä tunnistaa heidät suureksi joukoksi. Suuri joukko edustaa elävien sielujen luokkaa, jota tuomitaan elävien tuomion aikana ja joka ei ole täysin totellut Jumalan lakia, sillä he ovat palvoneet paavin auringonpäivänä. Pian tulevan Yhdysvaltain sunnuntailain aikana ne, jotka enkeli, jolla on kirjurin mustesarvi, on sinetöinyt Hesekielin yhdeksännessä luvussa, mikä on myös Ilmestyskirjan seitsemännen luvun sinetöiminen, korotetaan lipuksi. Silloin ne, jotka tällä hetkellä eivät tottele evankeliumia, saatetaan vastuuseen seitsemännen päivän sapattia kohtaan.

”Mutta menneiden sukupolvien kristityt viettivät sunnuntaita siinä käsityksessä, että siten he pitivät Raamatun sapatin; ja nytkin jokaisessa kirkossa on tosi kristittyjä, roomalaiskatolista yhteisöä myöten, jotka vilpittömästi uskovat, että sunnuntai on Jumalan säättämä sapatti. Jumala hyväksyy heidän tarkoituksensa vilpittömyyden ja heidän nuhteettomuutensa Hänen edessään. Mutta kun sunnuntain viettoa aletaan pakottaa lailla ja maailma valaistetaan tuntemaan todellisen sapatin velvoittavuus, silloin jokainen, joka rikkoo Jumalan käskyä totellakseen määräystä, jolla ei ole Roomaa korkeampaa arvovaltaa, kunnioittaa siten paaviutta enemmän kuin Jumalaa. Hän osoittaa kunnioitusta Roomalle ja sille vallalle, joka panee täytäntöön Rooman säättämän laitoksen. Hän kumartaa petoa ja sen kuvaa. Kun ihmiset silloin hylkäävät sen asetuksen, jonka Jumala on julistanut oman valtansa merkiksi, ja kunnioittavat sen sijasta sitä, minkä Rooma on valinnut yliherruutensa tunnukseksi, he siten ottavat vastaan Roomalle uskollisuuden merkin — ’pedon merkin’. Vasta kun tämä kysymys näin selvästi asetetaan kansan eteen ja heidät saatetaan valitsemaan Jumalan käskyjen ja ihmisten käskyjen välillä, ne, jotka edelleen pysyvät rikkomuksessa, saavat ’pedon merkin’.” Suuri taistelu, 449.

Niiden tunnus, jotka on sinetöity, on se, joka kutsuu ne, jotka eivät ole kuuliaisia evankeliumille, kuuliaisuuteen.

Ja sinä päivänä on Iisain juurivesa, joka on oleva kansojen lippumerkkinä; hänen tykönsä pakanat etsiytyvät, ja hänen leposijansa on oleva kunniakas. Ja sinä päivänä tapahtuu, että Herra ojentaa kätensä vielä toisen kerran lunastaakseen kansansa jäännöksen, joka on jäljellä Assuriasta ja Egyptistä ja Patroksesta ja Kuusista ja Eelamista ja Sinearin maasta ja Hamatista ja meren saarilta. Ja hän kohottaa lippumerkin kansakunnille ja kokoaa Israelin karkotetut ja kerää Juudan hajallaan olevat maan neljästä äärestä. Jesaja 11:10–12.

Ne, jotka tällä hetkellä eivät ole kuuliaisia evankeliumille, tuomitaan heidän eläessään, mutta heidän tuomionsa täytyy seurata elävien sadan neljänkymmenen neljän tuhannen tutkivaa tuomiota, sillä heitä voidaan varoittaa ainoastaan näkemällä Jumalan sinetillä merkittyjä miehiä ja naisia pian tulevan sunnuntailain kriisin aikana.

”Pyhän Hengen tehtävänä on saattaa maailma vakuuttuneeksi synnistä, vanhurskaudesta ja tuomiosta. Maailmaa voidaan varoittaa ainoastaan siten, että ne, jotka uskovat totuuden, nähdään totuuden kautta pyhitettyinä, korkeiden ja pyhien periaatteiden mukaisesti toimivina ja korkeassa, ylevässä merkityksessä osoittavina sen rajalinjan, joka erottaa toisistaan ne, jotka pitävät Jumalan käskyt, ja ne, jotka polkevat ne jalkoihinsa. Hengen pyhitys tekee näkyväksi eron niiden välillä, joilla on Jumalan sinetti, ja niiden, jotka pitävät väärää lepopäivää. Kun

koetus tulee, käy selvästi ilmi, mikä pedon merkki on. Se on sunnuntain pitäminen. Ne, jotka kuultuaan totuuden edelleen pitävät tätä päivää pyhänä, kantavat sen synnin ihmisen tunnusmerkkiä, joka luuli voivansa muuttaa ajat ja lain.” Bible Training School, 1. joulukuuta 1903.

Täytäntöönpaneva tuomio, jossa kolmannen Elia työtä toteutetaan, alkaa pian tulevan sunnuntailain voimaantumisen yhteydessä. Se käsittää kaksi ajanjaksoa; ensimmäisessä ajanjaksossa Jumalan tuomiot sekoittuvat armoon niiden kohdalla, jotka eivät nyt ole evankeliumille kuuliaisia, ja sitä seuraavat sitten ne seitsemän viimeistä vitsausta, jotka vuodatetaan ilman armoa.

”Koetus aika ei tule jatkumaan enää kauan. Nyt Jumala vetää pois pidättävän kätensä maasta. Kauan hän on puhunut miehille ja naisille Pyhän Henkensä välityksellä, mutta he eivät ole ottaneet kutsusta vaaria. Nyt hän puhuu kansalleen ja maailmalle tuomioidensa kautta. Näiden tuomioiden aika on armon aikaa niille, joilla ei vielä ole ollut tilaisuutta oppia, mikä on totuus. Herra katsoo heihin hellästi. Hänen armollinen sydämensä liikuttuu; hänen kätensä on yhä ojennettuna pelastamaan. Suuri joukko otetaan turvan laumaan niiden joukosta, jotka näinä viimeisinä päivinä kuulevat totuuden ensimmäistä kertaa.” Review and Herald, 22. marraskuuta 1906.

Ne, jotka eivät ole kuuliaisia evankeliumille, ovat niitä ” muita lampaita”, jotka Jeesus lupasi kutsua, ja he kuulevat Hänen äänensä, kun Hän kutsuu.

Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta; nekin minun tulee johdattaa, ja ne saavat kuulla minun ääneni; ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen. Joh. 10:16.

Se ”ääni”, jonka he kuulevat, on Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun toinen ”ääni”, joka huutaa suurella äänellä pian tulevan sunnuntailain aikana, jolloin suuren porton tuomio kaksinkertaistuu, sillä hän on täyttänyt koetusaikansa synnin maljan.

”Profeetta sanoo: ’Minä näin erään toisen enkelin tulevan alas taivaasta; hänellä oli suuri valta, ja maa valkeni hänen kirkkaudestaan. Ja hän huusi voimallisella äänellä sanoen: Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon, ja siitä on tullut riivaajien asuinsija’ (Ilmestys 18:1, 2). Tämä on sama sanoma, jonka toinen enkeli antoi. Babylon on kukistunut, ’sillä hän on juottanut kaikille kansoille haureutensa vihan viiniä’ (Ilmestys 14:8). Mitä tuo viini on?—Hänen väärät oppinsa. Hän on antanut maailmalle väärän sapatin neljännen käskyn sapatin sijasta ja on toistanut sen valheen, jonka Saatana ensimmäiseksi puhui Eevalle Eedenissä—sielun luonnollisen kuolemattomuuden. Monia samankaltaisia eksytyksiä hän on levittänyt laajalti, ’opettaen oppeina ihmiskäskyjä’ (Matteus 15:9).”

”Kun Jeesus aloitti julkisen palvelutyönsä, Hän puhdisti temppelin sen pyhäinhäväistyksellisestä saastutuksesta. Hänen palvelutyönsä viimeisiin tekoihin kuului temppelin toinen puhdistaminen. Samoin maailman varoittamisen viimeisessä työssä seurakunnille esitetään kaksi erillistä kutsua. Toisen enkelin sanoma kuuluu: ’Kukistunut, kukistunut on Babylon, tuo suuri kaupunki, koska se on haureutensa vihan viinillä juottanut kaikki kansat’ (Ilmestys 14:8). Ja kolmannen enkelin sanoman voimallisessa huudossa kuullaan taivaasta ääni, joka sanoo: ’Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen

synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin kärsiä hänen vitsauksistaan. Sillä hänen syntinsä ulottuvat taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen vääryytensä' (Ilmestys 18:4, 5).” Selected Messages, kirja 2, 118.

Yhdysvalloissa pian voimaan tulevan sunnuntain yhteydessä alkaa progressiivinen toimeenpaneva tuomio nykyajan Babylonia vastaan, ja elävien tuomion viimeinen ajanjakso alkaa, kun nämä kaksi tuomiota limittyvät. Kolmas sanansaattaja, joka valmistaa tien liiton Sanansaattajan työlle, edustaa sitä työtä elävien tuomion aikana, joka alkoi 11. syyskuuta 2001 ja päättyy, kun viimeiset niistä, jotka tällä hetkellä eivät tottele evankeliumia, kuulevat Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun toisen äänen ja tulevat ulos Babylonia. Tuo työ osoittaa sadan neljänkymmenen tuhannen temppelin puhdistamisen ja perkaamisen tien valmistavan sanansaattajan palvelutyön alussa, ja sitten suuren joukon temppelin perkaamisen ja puhdistamisen sen sanansaattajan palvelutyön lopussa, joka valmistaa tien liiton Sanansaattajalle.

Tulevan sunnuntain aikana toistuu se Jumalan voiman ilmeneminen, joka tapahtui helluntaina.

”Yksikään meistä ei milloinkaan saa Jumalan sinettiä, niin kauan kuin luonteessamme on ainoakaan tahra tai likapilkku. Meidän tehtäväksemme on jätetty korjata luonteemme viat, puhdistaa sielun temppeli kaikesta saastutuksesta. Silloin myöhäissade lankeaa päällemme, niin kuin varhaissade lankesi opetuslasten päälle helluntaipäivänä...”

”Mitä teette, veljet, tässä suuressa valmistautumisen työssä? Ne, jotka yhtyvät maailmaan, omaksuvat maailmallisen muotin ja valmistautuvat pedon merkkiä varten. Ne, jotka eivät luota itseensä, jotka nöyrytyvät Jumalan edessä ja puhdistavat sielunsa totuutta tottelemalla, omaksuvat taivaallisen muotin ja valmistautuvat Jumalan sinettiä varten otsassaan. Kun käsky annetaan ja leima painetaan, heidän luonteensa pysyy puhtaana ja tahrattomana iankaikkisesti.” Testimonies, osa 5, 214, 216.

Juuri tässä voidaan kompastua näennäiseen ristiriitaan profeetallisessa Sanassa, vaikka siihen ei ole mitään välttämättömyyttä. Opetuslasten aikana helluntaina voimalla varustettua sanomaa ei viety pakanoille, jotka ovat ne, jotka eivät tottele evankeliumia pian tulevan sunnuntain aikana. Helluntaina voimalla varustettu sanoma vietiin muinaiselle Israelille, joka vielä toiset kolme ja puoli vuotta oli lopullisen koetusaikansa piirissä.

Seitsemänkymmentä viikkoa on säädetty sinun kansallesi ja sinun pyhälle kaupungillesi rikkomuksen päättämiseksi, syntien lopettamiseksi, pahan teon sovittamiseksi, iankaikkisen vanhurskauden voimaansaattamiseksi, näyn ja profetian vahvistamiseksi sekä kaikkeinpyhimmän voitelemiseksi. Daniel 9:24.

Helluntaina voimalla varustettua sanomaa ei vietäisi niille, jotka eivät olleet evankeliumille kuuliaisia, ennen kuin Stefanus kivitettiin vuonna 34. Sisar White tuo tämän tosiasian usein esiin.

”Silloin enkeli sanoi: 'Hän vahvistaa liiton monille yhdeksi viikoksi [seitsemäksi vuodeksi].’ Seitsemän vuoden ajan sen jälkeen, kun Vapahtaja aloitti palvelutyönsä, evankeliumia tuli saarnata erityisesti juutalaisille; kolme ja puoli vuotta Kristuksen itsensä toimesta ja sen jälkeen apostolien kautta. 'Puolessa viikossa hän lakkauttaa teurasuhrin ja ruokauhrin.' Daniel 9:27. Keväällä vuonna 31 jKr. Kristus, todellinen uhri, uhrattiin Golgatalla. Silloin temppelin

esirippu repesi kahtia osoittaen, että uhripalveluksen pyhyys ja merkitys olivat poistuneet. Oli tullut aika, jolloin maallisen teurasuhrin ja ruokauhrin tuli lakata.”

”Se yksi viikko — seitsemän vuotta — päättyi vuonna jKr. 34. Sitten juutalaiset Stefanoksen kivittämisen lopullisesti sinetöivät evankeliumin hylkäämisensä; vainon vuoksi hajalleen joutuneet opetuslapset ”vaelsivat paikasta paikkaan julistaen sanaa” (Ap. t. 8:4); ja pian sen jälkeen vainooja Saul kääntyi ja tuli Paavaliksi, pakanoiden apostoliksi.” Alfa ja omega, 233.

Sanoma, joka sai voimansa helluntaina, viisikymmentä päivää Kristuksen ylösnousemuksen jälkeen, vastaa sunnuntailakia, jossa evankeliumi kutsuu Kristuksen toisen lauman ulos Babylonista; kuitenkin vasta kolme ja puoli vuotta ristin jälkeen juutalaiset ”sinetöivät evankeliumin hylkäämisensä”, ja sanoma meni silloin pakanoille, jotka olivat niitä, jotka eivät siihen asti olleet totelleet evankeliumia. Näennäinen ristiriita korostuu entisestään siinä samastuksessa, että vuonna 34 jKr. juutalaiset sinetöivät evankeliumin hylkäämisensä, sillä sisar White sanoo toisin.

”Koska koko uhrijärjestelmä oli Kristuksen vertauskuva, sillä ei ollut mitään arvoa erillään Hänestä. Kun juutalaiset sinetöivät Kristuksen hylkäämisensä luovuttamalla Hänet kuolemaan, he hylkäsivät kaiken sen, mikä antoi merkityksen temppelille ja sen palveluksille. Sen pyhyys oli poistunut. Se oli tuomittu hävitettäväksi. Siitä päivästä lähtien uhriuhrit ja niihin liittyvä palvelus olivat merkityksettömiä. Kainin uhrin tavoin ne eivät ilmaisseet uskoa Vapahtajaan. Surmatessaan Kristuksen juutalaiset tosiasiallisesti hävittivät temppelinsä. Kun Kristus ristiinnaulittiin, temppelin sisempi esirippu repesi kahtia ylhäältä alas, osoittaen, että suuri lopullinen uhri oli annettu ja että uhriuhritoimitusten järjestelmä oli iäksi tullut päätökseensä.” Alfa ja omega, osa 4, s. 165.

Sinetöivätkö juutalaiset evankeliumin hylkäämisensä Stefanoksen kivittämisessä vai Kristuksen ristillä? Tämä näennäinen ristiriita liittyy siihen näennäiseen ristiriitaan, että Jumalan voiman ilmeneminen helluntaina yhdistetään pian tulevaan sunnuntailakiin.

Aiomme selvittää näennäisen ristiriidan seuraavassa artikkelissa, mutta tahdon muistuttaa meitä siitä, että tämän nimenomaisen tarkastelun tarkoitus perustuu siihen tosiasiaan, jonka profetat ovat osoittaneet: että Jumalan Laodikean kansa ei viimeisinä päivinä ymmärrä tuomiota. Olemme käyttäneet aikaa tuomion eri ajanjaksojen ja tarkoitusten tarkastelemiseen, jotta olisi selvää, kuinka sekä tutkiva että toimeenpaneva tuomio kohtaavat toisensa pian tulevan sunnuntailain yhteydessä. Jotta voisimme nähdä sen ilmestyksen, joka liittyy juuri esiin nostamiimme näennäisiin ristiriitoihin, nämä osatekijät oli tarpeen käydä läpi.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

Roomalaiskatoliset tunnustavat, että sapatin muuttaminen tehtiin heidän kirkkonsa toimesta, ja he vetoavat juuri tähän muutokseen todisteena kirkon korkeimmasta arvovallasta. He julistavat, että viettäessään viikon ensimmäistä päivää sapattina protestantit tunnustavat sen vallan säätää jumalallisista asioista. Rooman kirkko ei ole luopunut erehtymättömyyttä koskevasta vaatimuksestaan; ja kun maailma sekä protestanttiset kirkot hyväksyvät sen laatiman väärän sapatin samalla kun hylkäävät Jehovan sapatin, he tosiasiallisesti tunnustavat

tämän vaatimuksen. He saattavat vedota tämän muutoksen puolesta auktoriteettiin, mutta heidän päättelynsä virheellisyys on helposti havaittavissa. Papisti on kyllin terävä nähdäkseen, että protestantit pettävät itseään sulkemalla tahallaan silmänsä asian tosiasioilta. Sitä mukaa kuin sunnuntailaitos saa suosiota, hän iloitsee varmana siitä, että se lopulta saattaa koko protestanttisen maailman Rooman lipun alle.

Sapatin muuttaminen on Rooman kirkon vallan tunnus eli merkki. Ne, jotka neljännen käskyn vaatimukset ymmärtäen päättävät pitää väärää sapattia oikean sijasta, osoittavat siten kunnioitusta sille vallalle, jonka yksinomaisesta käskystä sitä vietetään. Pedon merkki on paavillinen sapatti, jonka maailma on hyväksynyt Jumalan määräämän päivän sijaan.

"Mutta aika ottaa pedon merkki, niin kuin se on ennustuksessa osoitettu, ei ole vielä tullut. Koetuksen aika ei ole vielä saapunut. Jokaisessa kirkossa on todellisia kristittyjä, roomalaiskatolista kirkkoakaan lukuun ottamatta. Ketään ei tuomita, ennen kuin hän on saanut valon ja nähnyt neljännen käskyn velvoittavuuden. Mutta kun annetaan määräys, joka pakottaa noudattamaan väärennettyä sapattia, ja kun kolmannen enkelin voimallinen huuto varoittaa ihmisiä pedon ja sen kuvan palvonnasta, silloin raja väärän ja toden välillä vedetään selvästi. Silloin ne, jotka yhä edelleen pysyvät rikkomuksessa, saavat pedon merkin otsaansa tai käteensä.

"Nopein askelin lähestymme tätä ajanjaksoa. Kun protestanttiset kirkot yhdistyvät maallisen vallan kanssa ylläpitääkseen väärää uskontoa, jonka vastustamisesta niiden esi-isät kestivät ankarimman vainon, silloin paavillinen sapatti pannaan täytäntöön kirkon ja valtion yhdistyneen vallan nojalla. Tapahtuu kansallinen luopumus, joka päättyy ainoastaan kansalliseen perikatoon." Bible Training School, 2. helmikuuta 1913.